YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

21 päivänä huhtikuuta 2005 *

Asiassa C-186/04,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Conseil d'État (Belgia) on esittänyt 1.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 22.4.2004, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Pierre Housieaux

vastaan

Délégués du conseil de la Région de Bruxelles-Capitale,

Société de développement régional de Bruxellesin (SDRB),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Batipont Immobilier SA:n (BPI) ja

Immomills Louis de Waele Development SA:n (ILDWD)

osallistuessa asian käsittelyyn,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, P. Kūris, G. Arestis ja J. Klučka (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.1.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Pierre Housieaux, edustajinaan avocat J. Sambon ja avocat P. Reyniers,

— délégués du conseil de la Région de Bruxelles-Capitale, edustajinaan avocat P. Coenraets ja avocat C. Lepinois,

— société de développement régional de Bruxelles (SDRB), edustajinaan avocat F. Krenc ja avocat P. Lambert,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään U. Wölker ja F. Simonetti,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.1.2005 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta 7 päivänä kesäkuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/313/ETY (EYVL L 158, s. 56) 3 artiklan 4 kohdan ja 4 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on Housieaux ja vastaajana Collège des délégués du conseil de la Région de Bruxelles-Capitale (Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen valtuuston jäsenten kollegio; jäljempänä valtuuston jäsenet) ja jossa on kyse tämän viimeksi mainitun tekemästä päätöksestä, joka koskee mahdollisuutta saada tutustua kaupunkisuunnittelusopimukseen liittyviin asiakirjoihin.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Direktiivin 90/313 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei tässä artiklassa toisin säädetä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että viranomaisia vaaditaan saattamaan ympäristöön liittyvät tiedot kaikkien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden saataville näiden pyynnöstä ja näiden tarvitsematta osoittaa, että asia koskee heitä.

Jäsenvaltioiden on määriteltävä, millä tavoin tällaiset tiedot saatetaan tehokkaasti saataville."

4 Saman direktiivin 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa luetellaan syyt, joiden perusteella tietopyyntö voidaan evätä.

5 Kyseisen direktiivin 3 artiklan 4 kohdan sanamuoto on seuraava:

"Viranomaisen on vastattava tietoja pyytävälle henkilölle mahdollisimman pian ja viimeistään kahden kuukauden kuluessa. Kieltäytyminen antamasta pyydettyjä tietoja on perusteltava."

6 Direktiivin 90/313 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Henkilö, joka katsoo, että hänen tietopyyntönsä on perusteettomasti hylätty tai jätetty huomiotta taikka että viranomainen on vastannut siihen riittämättömästi, voi hakea tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta muutosta päätökseen kyseisen kansallisen oikeusjärjestelmän mukaisesti."

Kansallinen lainsäädäntö

7 Asian kannalta merkitykselliset direktiivin 90/313 säännökset saatettiin osaksi tämän Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen lainsäädäntöä ordonnance du 29 août 1991 sur l'accès à l'information relative à l'environnement dans la Région de Bruxelles-Capitale -nimisellä Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen ympäristöasioita koskevasta tiedonsaannista 29.8.1991 annetulla asetuksella (*Moniteur belge* 1.10.1991, s. 21505; jäljempänä vuoden 1991 asetus).

8 Vuoden 1991 asetuksen 7 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Täytäntöönpanoviranomainen hyväksyy luettelon kirjallisten asiakirjojen luokista, joihin kyseessä olevien hallintoviranomaisten on annettava mahdollisuus tutustua välittömästi paikan päällä."

9 Kyseisen asetuksen 8 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Siltä osin kuin on kyse muista tiedoista kuin 7 §:ssä tarkoitetuista [heti paikan päällä tutustuttavissa olevista] kirjelmistä, hallintoviranomaisella, jolle pyyntö on esitetty, on yksi kuukausi aikaa vastata pyynnön esittäjälle kirjallisesti, tämän kuitenkaan rajoittamatta hallintoviranomaisen mahdollisuutta antaa asianomaisen tutustua näihin tietoihin välittömästi paikan päällä.

Silloin kun pyyntöön ei ole vastattu säädetyn määräajan päättyessä, hallintoviranomaisen vaikenemista on pidettävä hylkäävänä päätöksenä. Tässä tapauksessa pyynnön esittäjä voi 12 §:n 2 momentista poiketen saattaa asian suoraan valtuuston jäsenten käsiteltäväksi, ja se tekee pyyntöä koskevan päätöksen."

10 Saman asetuksen 12 §:ssä säädetään seuraavaa:

"1 momentti. Valtuuston jäsenillä on yksinomainen toimivalta hylätä pyyntö saada tutustua hallintoviranomaisilla olevaan tietoon — — . He käyttävät tätä toimivaltaa yhdessä ja 9 §:ssä määriteltyjen rajojen puitteissa.

2 momentti. — — hallintoviranomaisen, joka kieltäytyy luovuttamasta tietoa, johon on pyydetty saada tutustua, on ilmoitettava tästä pyynnön esittäjälle ja saatettava asia samanaikaisesti valtuuston jäsenten käsiteltäväksi. Asia saatetaan valtuuston jäsenten käsiteltäväksi toimittamalla heille tietopyyntö, johon on liitetty yksi kappale asiakirjaa tai sen jäljennös, ja syyt, joiden vuoksi tietopyynnön epääminen on hallintoviranomaisen mukaan perusteltua. 8 §:n 1 momentissa tarkoitettua määräaikaa jatketaan yhdellä kuukaudella siitä päivästä alkaen, kun pyynnön esittäjälle annetaan tieto siitä, että asia on saatettu valtuuston jäsenten käsiteltäväksi."

11 Vuoden 1991 asetuksen 13 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Kaikissa tietopyyntöjen hylkäämistä kokonaan tai osittain koskevissa päätöksissä on ilmoitettava selkeästi, täsmällisesti, kattavasti ja totuudenmukaisesti hylkäämisen perustelut."

12 Kyseisen asetuksen 14 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Valtuuston jäsenet toimittavat pyynnön esittäjälle pyydetyn asiakirjan tai ilmoittavat tälle pyynnön hylkäämisestä kahden kuukauden kuluessa pyynnön esittämisestä. Tämän määräajan päätyttyä vaitiolon katsotaan merkitsevän hylkäävää päätöstä. Päätös toimitetaan myös hallintoviranomaiselle, jolle tietopyyntö esitettiin."

13 Vuoden 1991 asetuksessa ei säädetä, kun on kyse ympäristöä koskevan tiedon saannista, minkäänlaisesta erityisestä valtuuston jäsenten päätöksiä koskevasta muutoksenhakumenettelystä, ja näin ollen tältä osin on mahdollista turvautua tavallisiin hallinnollisiin muutoksenhakukeinoihin.

14 Täten lois coordonnées sur le Conseil d'État -nimisen lain (Conseil d'État'ta koskevat yhdenmukaistetut lait; *Moniteur belge* 21.3.1973, s. 3459) 14 §:n 1 momentin mukaisesti "[Conseil d'État'n hallintoasioiden] jaosto ratkaisee tuomiolla eri hallintoviranomaisten toimista tai asetuksista nostetut kanteet, joissa vaaditaan niiden kumoamista joko olennaisten menettelymääräysten tai sellaisten menettelymääräysten rikkomisen vuoksi, joiden noudattamatta jättäminen aiheuttaa toimen pätemättömyyden, taikka harkintavallan rajojen ylittämisen tai väärinkäytön vuoksi".

15 L'arrêté du Régent du 23 août 1948, relatif à la procédure devant la section d'administration du Conseil d'État -nimisen asetuksen (Conseil d'État'n hallintoasioiden jaoston menettelystä 23.8.1948 annettu asetus) 4 §:n kolmannessa luetelmakohdassa täsmennetään, että "määräaika nostaa lain [14] pykälässä tarkoitettu kanne on 60 päivää riidanalaisten toimenpiteiden, asetusten tai päätösten tiedoksi antamisesta. Jos niitä ei pidä julkaista eikä antaa tiedoksi, määräaika alkaa siitä päivästä, jona kantaja sai niistä tiedon".

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

16 Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalue pakkolunasti vuoden 1991 helmikuussa entisen sotilassairaalan paikan société de développement régional de Bruxelles -nimisen sellaisen yhtiön (jäljempänä SDRB) käyttöön, joka nimitettiin paikan käyttötarkoituksen muuttamisen toteuttavaksi tahoksi. Tämän jälkeen SDRB teki sopimuksen Batipont Immobilier SA ja Immomills Louis de Waele Development -nimisten yhtiöiden muodostaman väliaikaisen yhteenliittymän (jäljempänä Batipont) kanssa. Tässä sopimuksessa Batipont sitoutui toteuttamaan kyseiselle paikalle SDRB:n ennalta laatiman ohjelman mukaisen rakennusten ja muiden töiden kokonaisuuden.

17 Housieaux vaati SDRB:n johtajalle 21.3.1993 osoittamassaan kirjeessä saada tutustua sopimukseen ja saada siitä jäljennös. SDRB hylkäsi vaatimuksen 5.4.1994 päivätyllä päätöksellä, koska vuoden 1991 asetuksen mukaan "kunnan johto päättää jokaisen hallintoviranomaisen osalta tietojen saannin järjestämistä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä".

18 Housieaux teki 22.4.1994 tästä päätöksestä hallintokantelun valtuuston jäsenille ja uudisti vaatimuksensa saada tutustua sopimukseen.

19 Housieaux'n kansa käydyn kirjeenvaihdon jälkeen valtuuston jäsenet tekivät 1.2.1995 päätöksen, jonka mukaan Housieaux'lle toimitetaan sopimuksen liitteet H ja I, jotka koskevat ympäristöasioita ja joiden toimittamisella ei vaaranneta yhtäkään kaupallista tai teollista intressiä. Valtuuston jäsenet antoivat tämän päätöksen tiedoksi Housieaux'lle ja SDRB:lle 3.2.1995 päivätyllä kirjeellä.

20 Koska Housieaux ei ollut tyytyväinen tähän päätökseen, hän vaati sen kumoamista Conseil d'État'ssa 31.3.1995 nostamallaan kanteella.

21 Valtuuston jäsenet esittivät kyseisessä tuomioistuimessa kanteen tutkittavaksi ottamista koskevan oikeudenkäyntiväitteen, joka perustui siihen, että 1.2.1995 tehty päätös on ainoastaan pysyttävä päätös, josta ei sen vuoksi voida nostaa kannetta. Valtuuston jäsenet katsovat, että sopimuksen liitteiden H ja I tiedoksi antamista lukuun ottamatta tällä päätöksellä vain vahvistettiin aikaisempi implisiittinen hylkäyspäätös, joka johtui siitä, että valtuuston jäsenet olivat yli kahden kuukauden ajan vastaamatta Housieaux'n 22.4.1994 esittämään tietopyyntöön. Valtuuston jäsenten mukaan tästä implisiittisestä hylkäyspäätöksestä tuli lainvoimainen, koska sitä ei riitautettu lois coordonnées sur le Conseil d'État'n 14 §:n 1 momentissa säädetyssä 60 vuorokauden määräajassa. Näin ollen valtuuston jäsenet väittävät, että Housieaux menetti 31.3.1995 oikeutensa kanteen nostamiseen 1.2.1995 tehdystä hylkäyspäätöksestä.

22 Näissä olosuhteissa Conseil d'État päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdassa mainittu kahden kuukauden määräaika ohjeellinen määräaika eli tietopyyntöä käsittelevälle viranomaiselle vain viitteellinen määräaika vai ehdoton määräaika, jota viranomaisen on noudatettava?

2) Mikäli kahden kuukauden määräaika on ehdoton eikä tietopyyntöä käsittelevä viranomainen ole sen päätyttyä tehnyt päätöstä: mikä on direktiivin 90/313 4 artiklassa tarkoitettu 'päätös', johon tuomioistuimelta tai hallinto-

viranomaiselta voidaan hakea muutosta 'kyseisen kansallisen oikeusjärjestelmän mukaisesti'?

3) Onko se, että 'kyseisessä kansallisessa oikeusjärjestelmässä' tulkitaan tietopyyntöä käsittelevän viranomaisen vaitiolo, jota on jatkunut direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut kaksi kuukautta, siten, että kyseessä on pyynnön hiljaisesti hylkäävä päätös, jota ei siis ole perusteltu mutta johon voidaan 4 artiklassa tarkoitetulla tavalla hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta, ristiriidassa direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan ja 4 artiklan kanssa?

4) Mikäli direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun määräajan katsotaan olevan ohjeellinen: Onko se, että 'kansallisessa oikeusjärjestelmässä' säädetään tietoa pyytävällä henkilöllä olevasta mahdollisuudesta vaatia viranomaiselta vastausta hänen esittämäänsä tietopyyntöön tietyssä määräajassa siten, että jos viranomainen ei edelleenkään vastaa, tämän jatkuvan vaitiolon voidaan katsoa merkitsevän tietopyynnön hiljaista hylkäämistä, johon voidaan hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta, ristiriidassa direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan ja 4 artiklan kanssa?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään, onko direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa säädetty määräaika luonteeltaan ohjeellinen vai pakottava.

24 Tältä osin on todettava, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 23 ja 24 kohdassa, että sekä kyseisen säännöksen sanamuodosta että sen tarkoituksesta käy ilmi, että siinä säädettyä kahden kuukauden määräaikaa on pidettävä pakottavana.

25 Yhtäältä nimittäin sillä, että käytetään ilmaisua "mahdollisimman pian ja viimeistään kahden kuukauden kuluessa", osoitetaan selvästi, että tietopyyntöön vastaamiseen toimivaltaisella viranomaisella (jäljempänä viranomainen) on velvollisuus noudattaa määräaikaa, joka näin on asetettu pyynnön tutkimista ja siihen vastaamista varten.

26 Jos tämä määräaika ei toisaalta olisi luonteeltaan pakottava, vaan vain ohjeellinen, direktiivin 90/313 4 artikla, jossa säädetään henkilöiden oikeussuojasta, jäisi vaille tehokasta vaikutusta. Tietopyynnön esittäjä ei nimittäin tietäisi tarkalleen, mistä päivästä alkaen hän voi hakea muutosta.

27 Tätä direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan tulkintaa tukee direktiivin tarkoitus, joka käy ilmi muun muassa sen johdanto-osan 11. perustelukappaleesta ja joka on ympäristön tilaa koskevien yleisten tietojen aktiivinen tarjoaminen yleisölle.

28 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 24 kohdassa, tämän tiedon arvo nimittäin riippuu olennaisilta osin siitä, saavatko yksityiset sen mahdollisimman pian käyttöönsä.

29 Näiden toteamusten valossa ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdassa säädetty kahden kuukauden määräaika on pakottava.

Kolmas kysymys

30 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee kolmannella kysymyksellään, joka on aiheellista käsitellä ennen toista kysymystä, onko sellainen kansallinen lainsäädäntö direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan ja 4 artiklan vastainen, jonka mukaan sitä, että viranomainen on tietopyynnön osalta vaiti kahden kuukauden ajan, on tämän määräajan päätyttyä pidettävä tämän pyynnön implisiittisenä hylkäyspäätöksenä, jota ei tosin ole perusteltu mutta johon voidaan hakea kyseisen direktiivin 4 artiklan nojalla muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta.

31 Tältä osin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että fiktiota, jonka mukaan sitä, että viranomainen ei anna vastausta, on pidettävä implisiittisenä hylkäävänä päätöksenä, ei sellaisenaan voida pitää yhteensopimattomana direktiivin 90/313 vaatimusten kanssa pelkästään sillä perusteella, että hiljainen hylkäävä päätös ei lähtökohtaisesti sisällä perusteluja (asia C-233/00, komissio v. Ranska, tuomio 26.6.2003, Kok. 2003, s. I-6625, 111 kohta).

32 Yhteisöjen tuomioistuin on sen sijaan katsonut, että tilanteessa, jossa ympäristöön liittyviä tietoja koskeva pyyntö hylätään implisiittisesti, tämän hylkäämisen perustelut on ilmoitettava, vaikka ne ilmoitettaisiin implisiittisen hylkäyspäätöksen päiväyksen jälkeisenä päivänä, kahden kuukauden kuluessa alkuperäisen pyynnön esittämisestä, koska tätä ilmoitusta on tällaisessa tapauksessa pidettävä kyseisen direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuna "vastauksena" (em. asia komissio v. Ranska, tuomion 118 kohta).

33 Direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan tehokas vaikutus voidaan säilyttää vain tällaisella tulkinnalla, koska tämän säännöksen sanamuodossa itsessään edellytetään, että viranomaisen on perusteltava kaikki tietopyyntöjen hylkäämistä koskevat päätökset.

34 Toisin kuin siinä kansallisessa lainsäädännössä, josta oli kyse edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Ranska ja jonka mukaan silloin, kun viranomainen ei vastaa tietopyyntöön yhden kuukauden kuluessa, tätä vastaamatta jättämistä on pidettävä tämän pyynnön hylkäävänä implisiittisenä päätöksenä, pääasiassa kyseessä olevan lainsäädännön mukaan pyyntö on hylätty implisiittisesti, kun siihen ei ole vastattu kahden kuukauden kuluessa sen esittämisestä.

35 Näin ollen edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Ranska annetusta tuomiosta johtuu, että vaikka direktiivillä 90/313 ei estetä direktiivin 4 artiklan mukaisen tehokkaan oikeussuojan antamista varten fiktiota, jonka mukaan sitä, että tietopyyntöön ei vastata kahden kuukauden kuluessa, on pidettävä implisiittisenä hylkäyspäätöksenä, kyseisen direktiivin 3 artiklan 4 kohdan vastaista on, että tällaiseen päätökseen ei ole liitetty perusteluita kahden kuukauden määräajan päättyessä. Näin ollen implisiittinen hylkäyspäätös tosin on tässä viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettu "vastaus", mutta sen on katsottava olevan lainvastainen.

36 Näin ollen kolmanteen kysymykseen on vastattava, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tehokkaan oikeussuojan antamiseksi sitä, että kyseinen viranomainen on vaiti kahden kuukauden ajan, on pidettävä implisiittisenä hylkäyspäätöksenä, johon voidaan hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta kyseisen kansallisen oikeusjärjestelmän mukaisesti, ei ole direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä direktiivin 4 artiklan kanssa, vastainen. Kyseisen 3 artiklan 4 kohdan vastaista on kuitenkin, että tällaiseen päätökseen ei liitetä perusteluita kahden kuukauden määräajan päättyessä. Tässä tilanteessa implisiittistä hylkäyspäätöstä on pidettävä lainvastaisena.

Toinen kysymys

37 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään, mikä on se "päätös", johon voidaan direktiivin 90/313 4 artiklan mukaisesti hakea muutosta, kun

viranomainen ei ole tehnyt mitään päätöstä tämän direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun kahden kuukauden määräajan päätyttyä.

38 Vastaus tähän kysymykseen ilmenee kolmannen kysymyksen yhteydessä tehdyistä toteamuksista, joista seuraa, että sitä, että viranomainen on vaiti kahden kuukauden ajan, on pidettävä päätöksenä, johon voidaan hakea muutosta kansallisen oikeusjärjestelmän mukaisesti.

39 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 90/313 4 artiklassa tarkoitettu päätös, johon tietopyynnön tekijä voi hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta, on implisiittinen hylkäyspäätös, joka perustuu siihen, että tämän pyynnön ratkaisemiseen toimivaltainen viranomainen on ollut vaiti kahden kuukauden ajan.

Neljäs kysymys

40 Ensimmäiseen kysymykseen vastattiin, että direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdassa säädetty määräaika on pakottava, joten neljänteen kysymykseen ei enää ole tarpeellista vastata.

Oikeudenkäyntikulut

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta 7 päivänä kesäkuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/313/ETY 3 artiklan 4 kohdassa säädetty kahden kuukauden määräaika on pakottava.**

2) **Direktiivin 90/313 4 artiklassa tarkoitettu päätös, johon tietopyynnön tekijä voi hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta, on implisiittinen hylkäyspäätös, joka perustuu siihen, että tämän pyynnön ratkaisemiseen toimivaltainen viranomainen on ollut vaiti kahden kuukauden ajan.**

3) **Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tehokkaan oikeussuojan antamiseksi sitä, että kyseinen viranomainen on vaiti kahden kuukauden ajan, on pidettävä implisiittisenä hylkäyspäätöksenä, johon voidaan hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta kyseisen kansallisen oikeusjärjestelmän mukaisesti, ei ole direktiivin 90/313 3 artiklan 4 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä direktiivin 4 artiklan kanssa, vastainen. Kyseisen 3 artiklan 4 kohdan vastaista on kuitenkin, että tällaiseen päätökseen ei liitetä perusteluita kahden kuukauden määräajan päättyessä. Tässä tilanteessa implisiittistä hylkäyspäätöstä on pidettävä lainvastaisena.**

Allekirjoitukset